

digt Arbeide. Der er allerede opkastet Spørgsmaal om, hvad der skal forstaaes ved personligt Arbeide, og Nogle have ment, at derved kun kunde forstaaes det, som erhvervedes ved Hændernes Gjerning, Andre tillige, hvad der erhvervedes ved aandeligt Arbeide osv. osv. Jeg tror, at det vil kunne give Anledning til en overmaade stor Misforstaaelse, dersom det Udtryk bliver staaende, og jeg maa derfor foreslaa, hvis Sagen kommer i Udvalg, at man søger at finde et andet. Jeg vil blot tænke mig det Tilfælde f. Ex., at en Husmands Kone fabrikerer Svergar til Salg. En Del af det Materiale, som hun bruger, produceres maaske paa det Eiendomsstøb, som de Folk have. En Del af hendes personligt Arbeide, som gaar med til at producere dette, vilde kunne komme Husholdningen tilgode paa anden Maade, og der vil komme et blandet Forhold, hvor man vil have Noget, der er erhvervet ved personligt Arbeide, og Andet, der ikke er erhvervet ved personligt Arbeide. Kort sagt, der vil kunne optaa de underligste Forhold og de urimeligste Misforstaaelser af dette Udtryk. Der er et andet Udtryk i Loven, som jeg ogsaa vilde foreslaa forandret, skjønt det er noget dristigt af mig ligeoverfor en Autoritet som den ærede Forslagsstiller i Sprogsgaver. Her staar: „Hvad gift Kvinde erhverver“; det tror jeg, man kunde udtrykke kortere ved „hvad Husfruen erhverver“. Jeg tror ikke, at det kunde misforstaaes. „Gift Kvinde“ er ikke nogen dansk Bending, den er maaske norsk, det veed jeg ikke, men dansk er den ganske vist ikke. Jeg skulde, dersom Sagen gaar videre, ligesom flere andre Medlemmer stemme for, at ogsaa det, som Konen erhverver ved Arv, bliver stillet paa samme Maade, bliver stillet hen som hendes eget; men egentlig talte jeg, at den allervigtigste Bestemmelse i en saadan Lov — den findes ikke her, men er bleven paapeget af den høitærede Justitsminister — vilde være den, at man gav Ægtefæller Ret til at ordne deres Formueforhold mellem sig indbyrdes, saaledes som de ville, og kun fordrøede, at denne Kontrakt, denne Ægtepagt skulde oprettes under betryggende Former, som den ærede Minister sagde, for Notarius publicus, og at den for Tredeemand's Skyld skulde lases til Thinge. Jeg tror virkelig ikke, at man behøvede hele denne Lov, naar man gav Ægtefællerne Ret til, som de selv ville, at ordne Forholdet mellem sig indbyrdes paa en ikke alene mellem dem indbyrdes, men ogsaa i Forhold til Tredeemand's fuldkommen bindende Maade. Derved vilde man nemlig give alle Ægtefæller Leilighed til at ordne Konens Retstilling, som man her i et enkelt mindre Punkt har forsøgt at ordne ved Lov. Jeg skal derfor henstille, om det ikke vilde være tilstrækkeligt at bestemme, at det for at faae Formueforholdet ordnet, som man vilde, for Fremtiden ikke skal være nødvendigt dertil at erholde

Justitsministeriets eller Hans Majestæt Kongens Samtykke. Jeg tror virkelig, at det vilde tilfredsstille endnu for en rum Tid alle de Forbringer, som med gyldig Grund kunne stilles til Lovgivningen. Jeg skal henstille, at Sagen overgaar til 2den Behandling og vises til et Udvalg, hvor jo de forskjellige Anskuelser ville kunne faae Leilighed til at finde deres Udtryk.

Winther: Jeg skal ikke opholde Thinget ret længe, men jeg kan dog ikke lade være at udtale min Taal til den ærede Forslagsstiller, fordi han har bragt Forslaget frem. Vi erindre jo Alle den Interpellation, der fandt Sted fra det samme ærede Medlems Side for et Par Aar siden, og hvorledes der ogsaa i visse Retninger fremkom velvillige Udtalelser fra den ærede Justitsminister, der dog tillige gjorde opmærksom paa, hvor store Banfælgigheder der var forbundet med en Ordning af disse Forhold. Det er nu ikke for at gjøre mange Indvendinger eller videre imødegaa, hvad der er fremkommet, saa længe jeg har hørt paa Diskussionen, at jeg har begjæret Ordet; men det var en Ytring fra den sidste ærede Taler, der bevægede mig hertil. Den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 1ste Valgtreds (Suel) mente nemlig, at, naar man gif den Vej at indføre Lovbestemmelser som dem, der bleve antydede af den ærede Justitsminister, gaende ud paa, at et saadan Forhold mellem Ægtefæller kunde ordnes ved Overenskomst, skulde dermed Alt være gjort. Jeg vil i den Anledning tillade mig at spørge, om det ikke forholder sig saaledes, at et af de Tilfælde, hvor der er allermeest Trang til en saadan Lovbestemmelse til Beskyttelse af Husfruen, netop er et af dem, hvor det er umuligt at faae en saadan Overenskomst. Jeg sætter f. Ex., at en Mand stiller sig i et ganske andet Forhold til sin Familie, end der burde være, at han øder, hvad der fortjenes, maaske endogfaa ganske aflæder Familien og sværmer omkring, uden at Forholdet mellem ham og Konen bliver hevet. Jeg har hørt af Jurister — jeg er, som bekendt, ikke Jurist og ikke nøie inde i disse Forhold, — at Følgende skulde kunne være Tilfældet under den nuværende Lovgivning: Sæt, at en saadan Udeland, der fuldstændig fordærvede hele Familiens økonomiske Stilling, trak sig tilbage og kun en Gang imellem kom i Huset, men væsentlig var borte derfra under et eller andet Raaskud, som gjorde, at han ikke kunde dømmes for — jeg veed ikke, om det kaldes saaledes — ondtabsfuld Forladelse af Huset, for desertio malitiosa (Justitsministeren (Mellemann): Rønning!), altsaa Rønning, han kunde da ikke blive dømt for Rønning, som en saadan Person skulde, hvis Konen virkelig havde bragt Noget tilveie i Huset igjen eller ved Flid eller Gaver eller ved forskjellig Slags Hjælp havde sat sig i den Stilling, at hun kunde ernære sine Børn,